జరగాల్సింది జరిగితీరాల్సిందే

కాశీభట్ల శశికాంత్

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2017)లో బహుమతి పొందిన కథ

వాలుకుర్చీలో కూర్చుని తీరికగా న్యూస్‌పేపర్ చదువుతున్నాను. అలా చదువుతుండగానే కొద్దికొద్దిగా కళ్ళుమూతలు పడుతున్నాయి. ఎందుచేతనో రాత్రిళ్ళు సరిగా నిద్రపట్టడంలేదు. కొద్దిసేపు అలాగే చదవడానికి ప్రయత్నించాను. కానీ రానూను కనురెప్పలు లోపలికి రాబోయిన అక్షరాలను, సమయం మించిపోయాక వచ్చిన విజిటర్స్‌ను ఆపే కలెక్టర్‌గారి అటెండర్‌లా, అడ్డుకోసాగాయి. చేతుల్లోంచి జారిపడిన పేపర్ చప్పుడుకి ఉలిక్కిపడిలేచి, కుర్చీలోనే నిద్రలోకి జారుకుంటున్నానని అర్థమై, పేపర్ మడచి టీపాయ్ మీద పడేసి లేచాను. అంతలో కాలింగ్‌బెల్ మోగింది. వెళ్ళి తలుపు తీశాను. వచ్చింది పక్కింటి ప్రభాకర్.

"మా అబ్బాయిని హాస్పిటల్‌లో చేర్చాం. సమయానికి తీసుకువెళ్ళాం కనుక పెద్ద ప్రమాదం తప్పిందన్నారు డాక్టర్‌గారు. థాంక్స్" అన్నాడు ప్రభాకర్.

వాళ్ళ అబ్బాయికి ఏమయింది? హాస్పిటల్‌కు ఎందుకు తీసుకువెళ్ళారు.? మధ్యలో నాకు కృతజ్ఞతలు ఎందుకు చెబుతున్నాడు.?? అదే అడగబోతూండగా కారు తాళాలు ఇస్తూ "సమయానికి మీరు కారు ఇవ్వడం వలన మా అబ్బాయి ప్రాణం దక్కింది" అన్నాడు. అవి నా కారు తాళాలే. ఒక ప్రశ్నకు సమాధానం దొరికింది. కానీ.. అంతలోనే మరో ప్రశ్న పుట్టింది. ఇతనికి కారు తాళాలు ఎవరిచ్చారు? నా భార్య ఇంట్లో లేదే!?

"ఇంతకు మీ అబ్బాయికి ఏమయింది?" అని అడిగాను. అతను నా వైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"అదేమిటి అలా ఏమీ తెలియనట్టు అడుగుతున్నారు. మా చిన్నబ్బాయి చెట్టుమీదనుంచి పడ్డాడు కదా. తలకు పెద్ద దెబ్బ తగిలింది. చాలా రక్తం పోయింది" అన్నాడు. అతని కళ్ళల్లోని ఆశ్చర్యం తాళాల ప్రశ్నను ఉపసంహరించుకునేలా చేసింది.

"నేను తోడు రానా అని అడిగారు కూడా మీరు?" అన్నాడు. ఆ సంఘటన నాకు గుర్తుచేయడానికి అతను చేసే ప్రయత్నం ఇబ్బందికరంగా అనిపించింది. దానికన్నా ఆ విషయం తెలిసినట్టు ఉండటమే మంచిదనిపించింది.

"కారుతో పనేమీలేదు. హాస్పిటల్‌కు తిరుగుతూండాలి కదా. ఉంచుకోండి" అన్నాను.

"థాంక్సండి.. బైక్ ఉంది కదా. పరవాలేదు" అని వెళ్ళిపోయాడు.

అంతా అయోమయంగా ఉంది. అంత పెద్ద ప్రమాదం జరిగిన విషయం ఎలా మరిచిపోయానో అర్థం కాలేదు. వెళ్ళి మంచం మీద వాలి కళ్ళు మూసుకున్నాను. కానీ ఎంతసేటికీ నిద్రపట్టలేదు. అప్పటివరకూ ముంచుకు వచ్చిన నిద్ర నాలాగే అయోమయంతో ఎటుపోయిందో. కొద్దిసేపు అటు ఇటు దొర్లాను. లేద్దామనుకుంటూనే కాలింగ్‌బెల్ శబ్దం, కిటికీలోంచి ఏవో మాటలు పెద్దపెద్దగా వినబడటంతో లేచాను. లేద్దామనుకోవడానికి, లేవడానికి మధ్య పల్చటి నిద్రతెర చోటు చేసుకుందేమోనని అనుమానం. కిటికీ అవతలనుంచి ఎవరో గట్టిగా పిలుస్తున్నారు. వెళ్ళి చూస్తే పక్కింటి ప్రభాకర్.

"కాలింగ్ బెల్ ఎంత కొట్టినా తియ్యకపోతే ఇటొచ్చాం. మా అబ్బాయి చెట్టుమీదనుంచి పడ్డాడు. పెద్ద దెబ్బ తగిలింది" కంగారుగా అన్నాడు ప్రభాకర్. ఈ పిల్లలకు పనేమీలేదా. ఎందుకలా ఒకరి తర్వాత మరొకడు చెట్టెక్కి పడుతున్నారు.

"అరెరె.. మీ పెద్దబ్బాయి కూడా పడ్డాడా?" ఆదుర్దాగా అన్నాను.

"కాదండి.. చిన్నబ్బాయి" అన్నాడు. అదేమిటి వాడు హాస్పిటల్‌లో ఉన్నాడు కదా. ఇంటికి ఎపుడు వచ్చాడు. వచ్చాడు సరే.. అంత ప్రమాదం జరిగాక మళ్ళీ చెట్టు ఎందుకు ఎక్కాడు. అసలు ఎలా ఎక్కాడు. ఎలాగో ఎక్కాడు అనుకుందాం. మళ్ళీ ఎందుకు పడ్డట్టు. అన్నీ ప్రశ్నలే.

"మీ కారు ఇస్తారా.? హాస్పిటల్‌కు తీసుకువెళ్ళాలి." గబగబా అన్నాడు. నేను అయోమయంగా అలా చూస్తుండిపోయాను.

"మీకు కారుతో పనేమైనా ఉందా.? నేను జాగ్రత్తగానే డ్రైవ్ చేస్తాను" నాకు లేని ఏవేవో అభ్యంతరాలను ఊహించుకుని మరీ సమాధానం చెప్పేస్తాడు గబగబా. అతని కళ్ళలోని నీళ్ళు చూసి నేను కంగారు పడ్డాను. గబగబా వెళ్ళి కారు తాళాలు తీసుకుని వీధి తలుపు తెరిచాను. నేను ఇపుడో మాట అంటాను. ఆ మాట ఇంతకుముందు అనేసినట్టు అనిపిస్తోంది. కానీ మళ్ళీ అంటాను.

"ఈ పరిస్థితుల్లో డ్రైవ్ చేయగలరా.? పోనీ.. మీకు తోడుగా నేను రానా?" అన్నాను. విచిత్రంగా జరిగిన సంఘటనే మళ్ళీ జరుగుతోంది. అందుకే అతను ఇపుడు ఏమంటాడో కూడా నాకు ముందే తెలిసిపోయింది.

"పరవాలేదు. మా తమ్ముడున్నాడు" అంటాడు అనుకుంటుండగానే అదే మాట అని కారు తాళాలు తీసుకుని పరిగెత్తాడు. నేను అయోమయంగా లోపలకు వచ్చి కుర్చీలో కూర్చుని తల పట్టుకున్నాను.

ఇదేమిటి వెనక జరగాల్సిన సంఘటన ముందు, ముందుది వెనక జరిగాయి. ఇదెలా సాధ్యం? నిజంగా అలా జరిగాయా లేక నేనేమైనా భ్రమ పడుతున్నానా? ఎలా తెలుస్తుంది. ఇంట్లో నేను ఒక్కడినే ఉన్నాను. నా భార్య ఉండి ఉంటే విషయం తేలిపోయేది. ప్రభాకర్‌ను అడిగితే లాభం లేదు. అతను కూడా ఈ సంఘటనల్లో పాత్రధారే కనుక నా సందేహాన్ని తీర్చలేకపోవచ్చు. పైగా నన్ను పిచ్చివాడి కింద జమకట్టవచ్చు. ఆలోచిస్తే నాకే ఏదో ఒక ఆధారం దొరక్కపోదు అనుకుంటూండగానే చటుక్కున తట్టింది. కారు తాళాలు. అతను మళ్ళీ వచ్చి నా కారు తాళాలు ఇస్తే మొదట జరిగింది అని నేను అనుకుంటున్న సంఘటనలు తారుమారు అయినట్టే. మరి అపుడు కారు తాళాలు ఎక్కడుంటాయి. గబగబా వెళ్ళిచూశాను. హేంగర్‌కు కారు తాళాలు లేవు. ఇది గుడ్డిలో మెల్ల అనుకోవచ్చా.?

ఏమైతే అది అయింది. ఇక ఆలోచించి బుర్రపాడుచేసుకోకూడదు అనుకుని టి.వి ఆన్ చేసి ఏదో ప్రోగ్రాం వస్తుంటే చూస్తూ కూర్చున్నాను.

"ఏమిటి తలుపులు తెరిచి ఉంచి అలా నిద్రపోయారు" తట్టిలేపి అంది మా ఆవిడ.

"వాళ్ళ నిఖిల్ చెట్టుమీదనుంచి పడ్డాడటగా?" అంది.

"అవును. మన కారులో హాస్పిటల్‌కు తీసుకువెళ్ళారు. ప్రమాదం తప్పి ఉంటుంది" అన్నాను.

"అదేమిటి ఆయన మీకేమీ చెప్పలేదా? వస్తుంటే ఆవిడ కనబడి చెప్పింది. బాగానే ఉన్నాడట" అంది. చెప్పలేదని ఎలా అంటాను. కారు తాళాలు ఇస్తూ చెప్పాడు. అలా అని చెప్పాడని కూడా అనలేను. కారు తాళాలు ఇంకా నా చేతికి రాలేదు. అదే జరగనపుడు చెప్పడం మాత్రం ఎలా జరుగుతుంది. రెండూ కలసి ఒకేసారి జరగాలికదా.

ఇన్ని ఆలోచనల మధ్య ఏమనాలో తోచక "ఓహో... ఆయన వచ్చేశారన్నమాట" అన్నాను.

"మీకు కారు తాళాలు ఇచ్చారు కదా, ఏమీ తెలియనట్టు అడుగుతున్నారే?" ఆశ్చర్యంగా అంది.

"ఎప్పుడు ఇచ్చారు?" అన్నాను హేంగర్ వైపు చూస్తూ.

"ఇవేమిటి?" అంది టేబుల్ మీద ఉన్న కారు తాళాలను హేంగర్‌కి తగిలిస్తూ. " ఏవీ పెట్టాల్సిన చోట పెట్టరు. తర్వాత మళ్ళీ వెతుక్కుంటారు. కారు తాళాలు ఇచ్చిన సంగతికూడా గుర్తులేదంటే ఏమనాలి?"

"నాకేమీ అంత మతిమరుపులేదు" అన్నాను కారు తాళాలు అక్కడకు ఎలా ఎపుడు వచ్చాయా అని ఆలోచిస్తూ.

"నాకు చెప్పకండి. శ్యామలరావుగారు రెండేళ్ళుగా మన ఎదురింట్లో ఉంటున్నారు. వాళ్ళ అమ్మాయి మనింటికి చాలాసార్లు వచ్చింది. నిన్న మార్కెట్లో ఆ అమ్మాయితో మాట్లాడితే ఎవరీ అమ్మాయి అని అడగలేదు" నిలదీసింది.

నేనే అయోమయంలో ఉంటే ఈ ప్రశ్నలొకటి విసుక్కున్నాను.

***

ఫ్యాన్సీ షాపు ముందు బైక్ ఆపి లోపలకు వెళ్ళబోతూ ఆ పక్కనే ఉన్న కూల్ డ్రింక్ పార్లర్ ముందు నిలబడి ఎవరో అమ్మాయిలతో మాట్లాడుతున్న సందీప్‌ను చూశాను. అతను నా స్నేహితుడు సుదర్శనంగారి అబ్బాయి. ఆ అమ్మాయి ఎవరు అంత క్లోజ్‌గా ఉంది అనుకుంటూ షాపులోకి వెళ్ళి నాకు కావాల్సినవి కొనుక్కుని బయటకు వచ్చాను. అపుడు చూశాడు సందీప్ నన్ను. "హలో అంకుల్" అని నవ్వుతూ పలకరించాడు. ఆ అమ్మాయి "నమస్తే అంకుల్" అంది.

"ఈ అమ్మాయి..?" అని ఆపి వివరం చెప్పమన్నట్టు చూశాను.

"అదేమిటి అంకుల్ లాస్యను రిసెప్షన్‌లో చూశారుకదా. అపుడే మరచిపోయారా?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు సందీప్.

"ఎవరి రిసెప్షన్‌లో?" అయోమయంగా అడిగాను.

"ఇంకెవరిది. మాదే" అని నా మొహంలో అయోమయం గమనించి "ఈ వాచీ మీరు ఇచ్చిన గిఫ్టే" చేతికి ఉన్న వాచీని చూపిస్తూ అన్నాడు. అతని మాటకు నేను ఇబ్బందిగా చూశాను.

అతని చేతిమీద ఉన్న దెబ్బమీద పడింది నా దృష్టి.

"ఇదెలా తగిలింది?" మాట మార్చడానికి అన్నాను.

"ఈ రోజు మార్నింగ్ మెట్లమీదనుంచి దిగుతుంటే జారిపడబోయి చేతిమీద ఆనాను. అప్పుడు తగిలింది." అన్నాడు. నేను ఇంకేమీ మాట్లాడలేక "వస్తాను" అని బైక్ స్టార్ట్ చేశాను. వెనకనుంచి వాళ్ళ నవ్వులు నన్ను వెక్కిరించాయి.

మార్కెట్లో కూరలు తీసుకుని వస్తుంటే ఫోన్ రింగైంది. "రాత్రి రిసెప్షన్‌కు వెళ్ళాలి కదా. ఏదైనా మంచి గిఫ్ట్ తీసుకురండి" అంది మా ఆవిడ.

"రిసెప్షన్ ఎవరిది?"

"అనుకున్నాను మరచిపోతారని. సుదర్శనంగారి అబ్బాయి రిసెప్షన్ ఈ రోజే కదా?!" అంది. నాకు మతిపోయింది.

"అది ఎపుడో అయిపోయింది కదా..!?"

"ఎపుడు... ఈ రోజే రిసెప్షన్" అంది విసుగ్గా. నేను ఒకరోజు సందీప్ తన భార్యతో సహా కనబడిన విషయం చెప్పాను. "ఎవర్ని చూసి ఎవరనుకున్నారో" అంది తేలికగా. నేను వివరంగా చెప్పబోయాను. తను వినిపించుకోలేదు. "మీరు గిఫ్ట్ తీసుకురండి" అని ఫోన్ పెట్టేసింది. తను అంత ఖచ్చితంగా చెబుతోంది. నాకు కూడా రిసెప్షన్‌కు వెళ్ళిన గుర్తులేదు. అంటే సందీప్ రిసెప్షన్ ఈరోజే అయుంటుంది. రిసెప్షన్ అయిపోయిందని సందీప్ ఆరోజు చెప్పింది అబద్ధమైనా అయుండాలి లేదా సంఘటనలు తారుమారు అయుండాలి. అన్ని ప్రశ్నలకు సమాధానం రిసెప్షన్‌లో దొరుకుతుంది. ప్రస్తుతం ఏదైనా గిఫ్ట్ కొనాలి.

ఏం కొనాలా అని ఆలోచిస్తూ వస్తుంటే వాచీల షోరూం పెద్దది కనబడింది. ఇదేమిటి ఏం కొనాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను. వేరే గిఫ్ట్ ఎలా కొంటాను. వాచీయే కొనాలి కదా అనుకుని వాచీ షోరూంలోకి నడిచాను.

నేను ఆ షోరూంకి వెళ్ళడం అదే మొదటిసారి. కానీ అంతకుముందు ఎపుడో ఆ షోరూంకి వెళ్ళినట్టు, అందులోని సేల్స్‌మెన్‌ని ముఖ్యంగా ఆ గద్దముక్కు అతన్ని చూసినట్టు అనిపించింది. అతను చాలా వాచీలు చూపించాడు. నా కళ్ళు మాత్రం ఆ రోజు సందీప్ చేతికి చూసిన మోడల్ వాచీకోసం వెతికాయి. అన్ని మోడల్స్‌లో ఆ వాచీ మాత్రంలేదు. ఇపుడెలా? ప్రపంచం దృష్టిలో ఇంకా జరగకపోయినంత మాత్రాన, నా వరకు జరిగిపోయిన సంఘటనను మార్చడానికి నేను ఎవర్ని.

"ఇంకేమీ లేవా?" అన్నాను నిరాశగా.

"ఇందాక కొత్తమోడల్స్ వచ్చాయి కదా. అవి చూపించావా?" అన్నాడు అపుడే అటుగా వచ్చిన షాపు ఓనర్.

"చూపిస్తున్నానండి" అని అవి చూపించడం మొదలుపెట్టాడు గద్దముక్కు. అలా చూస్తూండగా ఒక వాచీని చూసి నా కళ్ళు మెరిసాయి.

"ఎస్....ఇదే" అనుకుంటూ ఆ వాచీని చేతుల్లోకి తీసుకున్నాను. ఇపుడు ఆ వాచీ నా చేతుల్లోంచి జారుతుందని ఎందుకో అనిపించింది. అనుకున్నట్టే చెయ్యిజారింది. కానీ కిందపడదు గద్దముక్కు పట్టుకుంటాడు అనుకున్నాను. సరిగ్గా అలాగే జరిగింది. ఇదంతా ఎప్పుడో జరిగిపోయిన సంఘటనే మళ్ళీ జరుగుతోంది. అలా ఆలోచిస్తూనే వాచీ తీసుకుని డబ్బు చెల్లించి షోరూం బయటకు నడిచాను.

రిసెప్షన్ ఏర్పాట్లు ఘనంగా చేశారు. పెద్దపెద్దవాళ్ళు చాలామందే వచ్చారు.

"డెకరేషన్ చాలా బాగా చేయించారు" అన్నాను సుదర్శన్‌కి షేక్‌హ్యాండ్ ఇస్తూ

"అదంతా మా అన్నయ్యే చూసుకున్నాడు. పెళ్ళి అయ్యాక మేము అటునుంచి అటే తిరుపతి వెళ్ళి ఈరోజు మధ్యాహ్నమే వచ్చాం" అన్నాడు. అనుకోకుండా ఒక ప్రశ్నకు సమాధానం దొరికింది. సందీప్ లాస్యలను పార్లర్ దగ్గర నేను చూడటమనేది సంఘటనలు తారుమారు అయితే తప్ప జరిగే అవకాశం లేదు. ఇక పెళ్ళికూతురు అప్పుడు చూసినట్టే ఉండాలి. ఒక వేళ లేకపోతేనో... అనుకుంటూ ముందుకు వెళ్ళాను. ఆ అనుమానం కూడా తీరిపోయింది. ఆ అమ్మాయి అచ్చం అలాగే ఉంది. దీనికి సంతోషించాలా, విచారించాలా.

ఆ జంటకు అక్షింతలు వేస్తూ చూశాను. సందీప్ చేతికి వేరే మోడల్ వాచ్ ఉంది. అవున్లే నేను ఇంకా ఇవ్వకుండా ఎలా పెట్టుకుంటాడు అనుకుంటూ గిఫ్ట్‌ప్యాక్ అతని చేతికి ఇచ్చి, షేక్ హ్యాండ్ ఇస్తూ చేతిని అటూ ఇటూ తిప్పి చూశాను. చేతికి దెబ్బలేదు. ఎలా ఉంటుంది? ఇంకా తగల్లేదుగా.

"ఏమిటంకుల్ అలా చూస్తున్నారు?" అన్నాడు సందీప్.

"మెట్లు దిగేటప్పుడు జాగ్రత్త" అన్నాను. అతను నా అసందర్భ సలహాకు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. రేపు మెట్లమీదనుంచి జారిపడ్డప్పుడు నా సలహా గుర్తొచ్చి మరింత ఆశ్చర్యపోతాడు. భవిష్యత్తును ఊహించాననుకోవచ్చు కూడా.

"పెళ్ళికూతురు ఫోటోలోకన్నా చాలాబాగుంది. చక్కని జంట" అని ఇంకా ఏదో చెప్పుకుపోతున్న మా ఆవిడ సడన్‌గా ఆపి "మీరేమిటి అంత దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నారు?" అంది. ఏం చెప్పాలో, ఎలా చెప్పాలో అర్థంకాక నిస్సహాయంగా చూశాను.

"ఇదంతా వింటే నీకు ఏమనిపిస్తోంది?." అన్నాడు రమేష్. వాడు, నేను డిగ్రీలో క్లాస్‌మేట్స్. డిగ్రీ అయిపోయాక వాడు బిజినెస్‌లో దిగాడు. నేను ఎకౌంటెంట్‌గా కెరీర్ ప్రారంభించి ఆఫీసర్ని అయ్యాను. ఇద్దరం ఆ ఊళ్ళోనే సెటిలయ్యాం. అపుడపుడు ఫోన్లు చేసుకుంటూంటాం. ఒకోసారి వాడి ఇంటి దగ్గరో మా ఇంటి దగ్గరో కలుస్తూంటాం. ఎప్పుడూ బైక్ మీద వచ్చేవాడు ఆ రోజెందుకో కారుమీద వచ్చి పద అలా వెళ్దాం అని తీసుకువెళ్ళి దారిలో ఇదంతా చెప్పుకొచ్చాడు.

"ఇంత వింత అనుభవం గురించి నువ్వు ఎప్పుడైనా విన్నావా?" నేను ఏమీ మాట్లాడకపోవడంతో కళ్ళు పెద్దవి చేసి మరీ అన్నాడు.

"ఇందాక నువ్వు వాడిన పదాలు నాకు బాగా నచ్చాయి. ఏమన్నావు? సంఘటనలు తారుమారయ్యాయి అనేకదూ" నవ్వు ఆపుకుంటూ అన్నాను.

"నువ్వు ఇదంతా నమ్మట్లేదు కదూ?" సీరియస్‌గా అన్నాడు.

"నీది చిన్న సైకలాజికల్ ప్రాబ్లం. నువ్వు కన్ఫ్యూజ్ అయి దానిని పెద్దగా ఊహించుకుంటున్నావు."

"సైకాలజీ గురించి నీకు ఏం తెలుసని పెద్ద. చెప్పేస్తున్నావు" కోపంగా అన్నాడు.

"నిజమే. నాకు తెలిసింది గోరంతే. కానీ, నీ సమస్యను విశ్లేషించడానికి అది సరిపోతుంది" అన్నాను. వాడు మాట్లాడకుండా సీరియస్‌గా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు.

"మొదటి సంఘటనలో ... అంటే... తారుమారై ముందుగా జరిగింది అని నువ్వు అనుకుంటున్న కారుతాళాలు నీ చేతికి ఇవ్వడం అనేది నీకల కావచ్చు. దానిని నువ్వు యదార్థమని భ్రమపడటంతో వచ్చింది చిక్కు"

"అంటే... నిఖిల్‌కి ప్రమాదం జరిగినట్టు తెలియకుండానే వాళ్ళు కారు తాళాలు తిరిగి ఇవ్వడానికి వచ్చి, చెట్టుమీదనుంచి వాళ్ళ అబ్బాయి పడ్డాడని, మా కార్లో తీసుకెళ్ళి హాస్పిటల్‌లో చేర్పించి వచ్చారనేంతవరకు కలగనేశానంటావు.. ఊరుకోరా చెప్పావుగానీ" వ్యంగ్యంగా అన్నాడు.

"సరిగ్గా జరిగింది అదే. కిటికీలోనుంచి వినబడిన మాటలలో ప్రమాదం గురించి ఉండి ఉండొచ్చు. వాటి ఆధారంగా నీ మెదడు వేగంగా ఒక కలను అల్లేసింది. ఎంత వేగంగా అంటే మాటలు వినబడటానికి, నిద్ర లేవడానికి మధ్యనున్న కాస్త వ్యవధిలో. ఇది వినడానికి విచిత్రంగా ఉండొచ్చు. కానీ నిజ. మనం కలలో గంటల తరబడి నడిచినట్టు అనిపించినది కేవలం కొన్ని సెకన్లలో పూర్తవచ్చు. రోడ్‌మ్యాప్‌లలో కొన్ని కిలోమీటర్లను ఒక సెంటీమీటర్‌గా చూపిస్తారు చూడు. ఇదీ అలాగే. కాకపోతే అక్కడ దూరం, ఇక్కడ కాలం. అంతే తేడా" అన్నాను.

"మరి తిరిగి తాళాలు?" అని అడగబోయి ఏం జరిగి ఉండొచ్చో తనకే తట్టిందేమో మాట మార్చి అయితే "లాస్య, సందీప్‌లను పార్లర్ దగ్గర కలవడం కూడా కలేనంటావా?"

"ముమ్మాటికీ, మన కోరికలు, భయాలే ఎక్కువగా కలలో వస్తూంటాయి. నీ మతిమరుపు గురించి మా అందరికీ తెలుసు. తెలిసిన మనిషినే ఒకోసారి సరిగా పోల్చుకోలేననే భయం నీలో ఉండిఉండొచ్చు. ఫోటోలో చూసిన లాస్యను పార్లర్ దగ్గర గుర్తుపట్టక నవ్వుల పాలైనట్టు కల రావడం దీనినే సూచిస్తుంది. రిసెప్షన్, గిఫ్ట్, చేతికి దెబ్బ ఇవన్నీ కల కల్పించిన కొసర్లు. ఆ కొసరు ముక్కను పట్టుకుని అదే మోడల్ వాచీ కోసం చూసి, చూసి మరీ కొన్నావు."

"ఆ వాచీ కొత్త మోడల్. నేనెపుడూ చూడలేదు. ఎన్నడూ చూడనిదానిని కలగనడం అసాధ్యం."

"ఏ టి.వి యాడ్ లోనో చూసి మనసులో రిజిస్టర్ అయిపోయి ఉండొచ్చుగా. అదలా ఉంచితే డెజావు అనే మాట ఎప్పుడైనా విన్నావా?"

"ఓహో... నా జబ్బులన్నిటికీ కలిపి నువ్వు పెట్టిన పేరన్నమాట" వ్యంగ్యంగా అన్నాడు.

"కాదు. జరుగుతున్న సంఘటన గతంలో ఎప్పుడో జరిగిపోయి, రిపీట్ అవుతున్న ఫీలింగ్ కలగడాన్ని అలా అంటారు. ఇది చాలామందికి ఎపుడో ఒకసారి అనుభవంలోకి వచ్చేదే" అన్నాను. వాడు ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఊరి బయటకు వచ్చేశాం.

"ఎక్కడకు వెళ్తున్నాం?" అని అడిగాను.

నా ప్రశ్నను పట్టించుకోకుండా "చిన్న తప్పు పెద్ద ప్రమాదానికి దారితీసి ఎందరికో విషాదాన్ని మిగిల్చింది. అందరి ముందూ దోషిలా నిలబడాల్సి వచ్చింది" అన్నాడు బాధగా.

"ఏ ప్రమాదం?" అన్నాను అర్థంకాక.

"అది ఇంకా జరగలేదు. జరుగుతుంది" అన్నాడు గంభీరంగా. అంటే ... ఇది డ్రీమ్ సీక్వెల్ అన్నమాట అనుకున్నాను.

"ఎప్పుడు జరుగుతుంది?" అన్నాను భయంగా.

"ఇప్పుడే మన కారుకే" అన్నాడు మామూలుగా. కారువేగం, నా గుండె వేగం ఒకేసారి పెరిగాయి.

"అదిగో ఆ మలుపు దాటాక" అన్నాడు కళ్ళతో చూపిస్తూ.

"నెమ్మదిగా పోనివ్వచ్చుకదా" అన్నాను. వాడు వినిపించుకోలేదు.

"కారు ఆపరా బాబు. దిగి నడిచి వెళ్ళిపోతాను" అని బతిమిలాడాను. వాడు హిప్నటైజ్ అయిన మనిషిలా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు.

కారు మలుపు తిరిగింది. అప్పటిదాకా నిర్మానుష్యంగా ఉన్న రోడ్డుమీద కొద్దిదూరంలో ఒక పెద్దాయన సైకిల్ మీద ఎదురు వస్తున్నాడు.

"కంగారులో ఆయన సైకిల్‌ని ఎడమవైపునుంచి పూర్తిగా రోడ్ కుడివైపుకి తిప్పేస్తాడు. ఇంత వేగంలో కారుని కంట్రోల్ చెయ్యడం కష్టంకదా" అని నిట్టూర్చాడు రమేష్. అమ్మయ్య.. చచ్చేది నేను కాదన్నమాట.

పాపం పెద్దాయన అనుకున్నాను.

"కారు స్లో చెయ్యి. పాపం పెద్దాయన" అని అరిచాను.

"ఆయనకేమీ కాదు"

"మరి చచ్చేది ఎవరు?"

"నువ్వే" అన్నాడు జాలిగా. నిర్ఘాంతపోయాను.

"స్టీరింగ్ కంట్రోల్ తప్పి కారుకి ఏక్సిడెంట్ అవుతుంది"

"దుర్మార్గుడా. చేజేతులారా స్నేహితుడ్ని చంపుతావా?" భయంతో అరిచాను.

"నాకూ ఇష్టంలేదు. కానీ జరగాల్సిన దానిని మార్చడానికి నేనెవర్ని. అయాం సారీ" అన్నాడు. కారు సైకిల్‌కి బాగా దగ్గిరగా వచ్చేసింది. ఆ పెద్దాయన, రమేష్ అన్నట్టుగానే సైకిల్‌ని ఒక్కసారిగా రోడ్డు ఈ చివరినుంచి ఆ చివరకు తిప్పేసాడు. రమేష్ కళ్ళల్లో ఏదో ఆనందం. స్టీరింగ్‌ని చటుక్కున కుడివైపు తిప్పాడు. కారు వేగంగా పల్లంలోకి దూసుకుపోవడం, చెట్టుని ఢీకొట్టడం, నేను పెద్దగా అరవడం క్షణాలలో జరిగిపోయాయి. తర్వాత ఏమయిందో నాకు తెలియదు.

కళ్ళు తెరిచేసరికి హాస్పిటల్‌లో ఉన్నాను. ఒళ్ళంతా కట్లు, బాధతో మూలిగాను. మా ఆవిడ గబగబా దగ్గరకు వచ్చింది. తన కళ్ళనిండా నీళ్ళు. "అదృష్టం.. ప్రాణాపాయం తప్పింది. ఆ రోజు చాలా భయపడిపోయాం. వంటినిండా దెబ్బలు, కాళ్ళు విరిగాయి" అంది ఏడుస్తూ

"రమేష్?" అన్నాను బలహీనంగా.

"అక్కడే పోయారు" అంది. నిట్టూర్చాను. నేను స్పృహలోకి వచ్చిన సంగతి తెలిసి పోలీసులు వచ్చారు. సైక్లిస్ట్‌ను తప్పించాలన్న కంగారులో జరిగిన ప్రమాదం అని అబద్ధమాడాను. మానసికలోపంతోనైనా సరే స్నేహితుడే నన్ను చంపడానికి ప్రయత్నించాడని చెప్పడానికి మనసొప్పలేదు.

అందరూ వెళ్ళిపోయాక మా ఆవిడకు జరిగింది వివరించి చెప్పాను. నిర్ఘాంతపోయింది.

"మన అదృష్టం కల నిజమవలేదు" అంది.

"ప్రయత్నించాడు. కాకపోతే.. పాత్రలు మారాయి"

"ఒకవేళ ఆ పెద్దాయన ఎదురుకాకపోయుంటే రమేష్ ఏం చేద్దుడు?" అంది. నిజమే ఏం చేద్దుడో అనుకుంటుంటే మరొకటి తట్టింది. ఊరు దాటాక అంతదూరం మానవమాత్రుడన్నవాడు ఎదురుకాలేదు. ఆ మలుపు దాటాక ఆ పెద్దాయన ఊడిపడటం మాత్రం చిత్రంగా ఉంది. అది యాధృచ్ఛికమేనా.!!??

Click here to share your comments on this story